

Преюдициално запитване от Lietuvos Aukščiausiasis Teismas (Литва), постъпило на 12 ноември 2015 г. — Lietuvos Respublikos transporto priemonių draudikų biuras/Gintaras Dockeyvičius and Jurgita Dockeyvičienė

(Дело C-587/15)

(2016/C 027/21)

Език на производството: литовски

Запитваща юрисдикция

Lietuvos Aukščiausiasis Teismas

Страни в главното производство

Жалбоподател: Lietuvos Respublikos transporto priemonių draudikų biuras

Ответници в касационното производство: Gintaras Dockeyvičius и Jurgita Dockeyvičienė

Преюдициални въпроси

1) Трябва ли член 2, член 10, параграфи 1 и 4 и член 24, параграф 2 от Директива 2009/103 ⁽¹⁾, член 3, параграф 4, член 5, параграфи 1 и 4, член 6, параграф 1 и член 10 от Вътрешните правила ⁽²⁾ и член 47 от Хартата (разглеждани заедно или поотделно, но без ограничаване до горепосочените разпоредби) да се разбират и тълкуват в смисъл, че в случаите, когато:

- национално застрахователно бюро (Бюро А) плати обезщетение на лице, пострадало в пътнотранспортно произшествие в държавата членка, в която това бюро е установено, тъй като гражданинът на друга държава членка, който е отговорен за вредата, няма застраховка „Гражданска отговорност“;
- поради това обезщетение Бюро А встъпва в правата на пострадалото лице и претендира възстановяване на разходите, възникнали при уреждането на претенцията от националното застрахователно бюро в държавата на произход на отговорното лице (Бюро Б);
- Бюро Б, без да проведе независимо разследване или да поиска допълнителна информация, се съгласява с искането на Бюро А за възстановяване;
- Бюро Б претендира по съдебен ред от ответниците (отговорното лице и собственика на превозното средство) обезщетение за направените разходи,

ищецът в това производство (Бюро Б) може да основе претенцията си срещу ответниците (отговорното лице и собственика на превозното средство) единствено на извършеното от Бюро А плащане на разходите и (ищецът в първоинстанционното производство) не е длъжен да установи дали е спазен режимът, уреждащ гражданската отговорност на ответника/отговорното лице (неговата вина, неправомерни деяния, причинно-следствената връзка и размера на вредата), както и дали чуждото право е било правилно приложено при обезщетяването на пострадалото лице?

2) Трябва ли член 24, параграф 1, пета алинея, буква в) от Директива 2009/103 и член 3, параграфи 1 и 4 от Вътрешните правила (разглеждани заедно или поотделно, но без ограничаване до горепосочените разпоредби) да се разбират и тълкуват в смисъл, че преди да вземе окончателно решение за плащане на обезщетение за претърпяната от пострадалото лице вреда, Бюро А трябва да информира ясно и разбираемо (включително с оглед на езика, на който се предоставя информацията) отговорното лице и собственика на превозното средство (ако не са едно и също лице) за началото и хода на процедурата за уреждане на претенцията, както и да им предостави достатъчно време да дадат обяснения или да повдигнат възражения във връзка с бъдещото решение за плащане на обезщетение и/или размера на това обезщетение?

- 3) При отрицателен отговор на първия въпрос (т.е. ответниците (отговорното лице и собственикът на превозното средство) могат да искат от ищеца в първоинстанционното производство (Бюро Б) да представи доказателства, могат да повдигнат възражения или да изразят съмнения по-специално относно обстоятелствата на пътнотранспортното произшествие, прилагането на регулаторната рамка относно гражданската отговорност на отговорното лице, размера на вредата и начина на изчисляването му), трябва ли член 2, член 10, параграф 1 и член 24, параграф 2 от Директива 2009/103 и член 3, параграф 4, втора алинея от Вътрешните правила (разглеждани заедно или поотделно, но без ограничаване до горепосочените разпоредби) да се разбират и тълкуват в смисъл, че макар преди да вземе окончателно решение Бюро Б да не е поискало от Бюро А да представи информация относно тълкуването на законодателството, приложимо в държавата, в която е настъпило пътнотранспортното произшествие, и относно уреждането на претенцията, Бюро А във всички случаи трябва да предостави тази информация на Бюро Б, ако последното я поиска впоследствие, заедно с всякаква друга информация, необходима на Бюро Б, за да докаже претенцията си [за обезщетение] срещу ответниците (отговорното лице и собственика на превозното средство)?
- 4) При утвърдителен отговор на втория въпрос (т.е. Бюро А е длъжно да информира отговорното лице и собственика на превозното средство относно процедурата за уреждане на претенцията и да им даде възможност да повдигнат възражения по отношение на отговорността или на размера на вредата), в случай че Бюро А не изпълни задължението си за предоставяне на информация, какви ще бъдат последиците за:
- а) задължението на Бюро Б да се съгласи с искането за възстановяване, направено от Бюро А;
 - б) задължението на отговорното лице и собственика на превозното средство да обезщетят Бюро Б за направените от него разходи?
- 5) Трябва ли член 5, параграф 1 и член 10 от Вътрешните правила да се разбират и тълкуват в смисъл, че сумата, изплатена като обезщетение от Бюро А на пострадалото лице, трябва да се разглежда като необезпечен риск, поет от самото Бюро А (освен ако този риск е поет от Бюро Б), а не като парично задължение на другото лице, участвало в същото пътнотранспортно произшествие, като се имат предвид *a fortiori* обстоятелствата по настоящото дело:
- първоначално органът за изплащане на обезщетения (Бюро А) отхвърля претенцията за обезщетение на пострадалото лице;
 - поради тази причина пострадалото лице претендира обезщетение по съдебен ред;
 - предявеният срещу Бюро А иск е отхвърлен от по-ниските по степен съдилища като неоснователен и неподкрепен с доказателства;
 - споразумението за доброволно уреждане на спора между пострадалото лице и Бюро А е постигнато едва пред погорен по степен съд, след като последният посочва, че ако страните откажат да сключат споразумение за доброволно уреждане на спора, делото ще бъде върнато за ново разглеждане;
 - Бюро А обосновава решението си да сключи споразумение за доброволно уреждане на спора главно въз основа на обстоятелството, че по този начин ще се избегнат допълнителни разходи, свързани с удължаване на производството;
 - в случая няма съд, който да е установил отговорността (вината) на ответника, участващ в пътнотранспортното произшествие?

⁽¹⁾ Директива 2009/103/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 16 септември 2009 година относно застраховката Гражданска отговорност при използването на моторни превозни средства и за контрол върху задължението за сключване на такава застраховка (ОВ L 263, стр. 11).

⁽²⁾ Вътрешни правила, приети от Съвета на бюрата на 30 май 2002 г., представляващи допълнение I към Споразумението между националните застрахователни бюра на държавите членки на Европейското икономическо пространство и други асоциирани държави, приложено към Решение на Комисията от 28 юли 2003 година за прилагането на Директива 72/166/ЕИО на Съвета относно проверките на застраховките „Гражданска отговорност“ при използването на моторни превозни средства (2003/564/ЕО) (ОВ L 192, стр. 23; Специално издание на български език, 2007 г., глава 6, том 5, стр. 220).